

Despre Sfânta Cruce

Prin Cruce, prin suferința unei răstigniri în viață, se intră în Împărăția lui Dumnezeu. Și se intră cu atât mai sigur, cu cât răbdăm o răstignire nedreaptă.

Deci cel care vrea să se mântuiască n-are pe nimeni de osândit pentru crucea pe care-o duce. Pe cine s-a hotărât cu toată puterea sufletului său să vie la Iisus răstignirea-l așteaptă, dar acesta iubește din tot sufletul pe cei ce-l răstignesc. În necazuri se vede iubirea de Dumnezeu și de oameni. În cuptorul suferinței de tot felul se curățește sufletul omenesc pentru Împărăția lui Dumnezeu.

Și suferința smerește trufia omului și-L face pe Dumnezeu prieten.

Așa să vă tâlcuiți crucea pe care o aveți fiecare de dus.

În cruce, Dumnezeu a ascuns o taină: taina mântuirii fiecăruia. Vai de cine n-are o cruce de dus: acela n-are prin ce se mântui.

„Crucea noastră cea de fiecare zi”. Noi nu suntem ai noștri – suntem, prin Botez, ai lui Hristos, ai lui Dumnezeu. Deci, precum se îngrijește un tată de buna creștere a copiilor săi, așa se îngrijește Dumnezeu de desăvârșirea noastră.

Cei ce nu primesc îndreptarea, pe care ne-o aduce Dumnezeu în fiecare zi, prin câte o cruce de purtat, rămân ca școlarii care nu mai vreau să învețe.

Doi inși fug de cruce: omul și diavolul; omul lumii acesteia și fiii diavolului.

CRUCEA: podoaba Bisericii, lauda lui Pavel, semnul Fiului Omului, semnul sfintei cruci, suferința noastră cea de toate zilele, crucea suferinței, harul crucii – iată atâtea nume în legătură cu crucea.

Dar cea mai grea cruce e lepădarea de sine: nu poți fi liber fără aceasta. Libertatea cu atâta se plătește.

Despre Sfânta Treime

Învățătura despre Sfânta Treime e dogmă a Bisericii – învățătură fără tocmeală a Bisericii – că Dumnezeu e Unul în ființă și întreit în Persoane.

Acum: Tatăl, zice Iisus, că nimeni nu L-a văzut fără numai Fiul.

Pe Fiul L-am văzut: S-a făcut om, S-a făcut Persoană istorică.

Pe Duhul Sfânt iarăși L-am priceput, când S-a pogorât sub formă de limbi de foc, dând ucenicilor o limbă nouă.

Și odată, m-am întrebat: unde mai sunt limbile de foc?

Sunt, când le aprinde Dumnezeu, în inima omului.

Dragii mei, în primele veacuri, toți creștinii se numeau sfinți, fiindcă se împărtășeau zilnic și se împărtășeau de viața de dincolo, fiindcă plecau și se trezeau arestați.

Întru aceștia Se odihnea Dumnezeu.

Despre asta vi s-ar putea ține o predică morală. Trageți-vă însă singuri socoteală din aceste cuvinte: „Că sfânt ești Dumnezeu nostru și întru sfinți Te odihnești.”

Băgați de seamă care plată o vreți. Vreți plata Sfântului Duh, odihniți pe Dumnezeu în voi. Altă plată nu-i, decât a pedepsei, și pe asta n-o vreți.

Asta ar fi prima jumătate din cuvântul despre înțelegerea Sfintei Treimi. Adică, despre Sfânta Treime, cu asemănarea Sfinților Părinți: soarele, unul și întreit în lumină, căldură și raze. Și că Dumnezeu acesta în Treime locuiește în oameni.

Află că întreaga Sfântă Treime vrea să vie la tine și să locuiască la tine (In 14, 23). Când vine Dumnezeu la tine, te lepezi de toate, până și de viața aceasta, de altfel numai în schimbul acesteia vei și primi pe cealaltă.

